

РЕШЕНИЕ

№ 8217

гр. София, 29.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 27.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **12936** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.215 ЗУТ. Образувано е по жалба на Т. Г. Б. срещу заповед № ДК-10-ЮЗР-127 от 13.09.2012г. на началника на РДНСК – Югозападен район / сега РДНСК- С./.

В обстоятелствената част на жалбата се твърди, че оспорената заповед е издадена в противоречие с нормите на материалния закон. Посочва, че административното производство е започнало по жалба, подадена от лица, които не са собственици на магазин № 5, както и на складовото помещение към него. Заповедта представлявала нищожен акт, тъй като е било издадено удостоверение за въвеждане в експлоатация на строежа № 141/15.09.2003г., поради което предметът на строителните книжа е бил изчерпан към момента на издаване на акта.

В проведените открити съдебни заседания жалбоподателят се представлява от адв. Р. Н., която поддържа оспорването и моли да се отмени акта, поради неговата незаконосъобразност. Направено е искане за възстановяване на разноските в процеса, които съобразно приложен списък по чл.80 ГПК възлизат на стойност от 1 250.00 лева.

В депозираните на 10.02.2023г. писмени бележки се обобщава, че заповедта е унищожена, респ. нищожен акт, защото е постановена в едно недопустимо производство по чл. 216 от ЗУТ. А. Г. М. и Й. Г. М. са били представлявани в административното производство от пълномощник Е. М. по силата на пълномощно рег. № 6342/14.11.2002г. на нотариус З. Т.. Молба вх. № АГ-94-Й-1/08.01.2003г. е била

подписана именно от пълномощника Е. М., както и молбата за издаване на удостоверение за въвеждане в експлоатация на строежа. Жалбата по чл.216 ЗУТ, с която е сезиран ответника е била подадена след изтичане на законоустановения 14 дневен срок за оспорване на разрешение за строеж № 25/06.02.2003г. Това обстоятелство пряко рефлектирало на действителността и законосъобразността на заповед № ДК-10-ЮЗР-127 от 13.09.2012г. на началника на РДНСК – Югозападен район.

Ответникът – началник на РДНСК- С., чрез процесуалния си представител юрк. Д. С., оспорва жалбата, а по същество на спора, моли същата да се отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни- М. Й. М. и Г. Н. К. се представляват от адв. Д. С., която оспорва жалбата и претендира за нейното отхвърляне.

В представените на 09.02.2023г. писмени бележки се акцентира, че жалбата на А. Г. М. и Й. Г. М. срещу разрешение за строеж № 25/06.02.2003г. е била подадена от активно легитимирани лица- адресати на акта и собственици на магазин № 5, находящ се в сградата в [населено място], [улица]. Но дори и това да не било така, то установяването на този факт - на кого принадлежи правото на собственост на обекти за които се иска разрешение за строеж е относим към законосъобразността и целесъобразността самото разрешение за строеж, както и наличието на активна процесуална легитимация на лицата поискали издаването на разрешението за строеж, като липсата и води до нищожност именно на разрешението за строеж, а не до липса на активната процесуална легитимация на адресатите на вече издаденият акт да подадат жалба срещу него по административен ред.

На следващо място, удостоверението за въвеждане в експлоатация № 141/15.09.2003г. на кмета на Столична община, район „С.“ е било обявено за нищожен административен акт с влязло в сила съдебно решение. В реализираното пред административния орган производство по оспорване на разрешение за строеж № 25/06.02.2003 г. и одобряване на инвестиционни проекти „ Преустройство на магазин и партерно помещение в магазин за детски дрехи“ административният орган е събрал множество писмени доказателства, извършил е обстоен анализ на всички тях, извел е фактическа обстановка, въз основа на която е посочил отделни процесуални нарушения и пороци на самото разрешение за строеж -чл.38, ал.4 и чл.185, ал.1 и 2 от ЗУТ, чл.144, ал.1 от ЗУТ, чл.148, ал.4, изр.3 от ЗУТ, чл.175, ал.1 и 2 от ЗУТ, чл.84, ал.1 и 2 от ЗКН, във вр. с чл.148, ал.4 от ЗУТ.

Атакуваната заповед № ДК-10-ЮЗР-127/13.09.2012г. на началника на РДНСК- Югозападен район била издадена от компетентен административен орган, в писмена форма, при спазване на всички процесуалноправни норми и в съответствие на материалноправни разпоредби, мотивирана е и се явява законосъобразна. Разрешението за строеж № 25/06.02.2003г. на главен архитект на Столична община, район „С.“ било нищожен акт, поради което следвало да бъде обявено от съда, че не е породило никакви правни последици. Административното производство по неговото издаване е започнало без да е била налице активна процесуална легитимация на страните, при извършени съществени процесуални нарушения и при неспазване на материалноправните разпоредби, въз основа на неистински документи, такива които са с невярно съдържание или съдържат изявления на страни, които те не са правили, и съответно тези тежки пороци водели до неговата нищожност. Нито Й. Г. М., нито А. Г. М., нито дори и праводателката на жалбоподателката Т. Б. - С. Г.- Д. са

заявявали искане за издаване на разрешение за строеж. По тези съображения, се иска да бъде отхвърлена жалбата Т. Б., като се потвърди заповед № ДК-10-ЮЗР-127/13.09.2012г. началника на РДНСК- Югозападен район, с която е отменено, като незаконосъобразно разрешение за строеж № 25/06.02.2003г. Направено е и искане за присъждане на разноските по делото, за които е представен списък по чл.80 АПК, съобразно който същите възлизат в общ размер на сумата от 2 100.00 лева.

Заинтересованата страна- Е. А. М. моли да бъде отхвърлена предявената жалба, като посочва, че е било извършено незаконно строителство, както и са били завзети площи от неговия имот при извършване на строителството от съпруга на жалбоподателката. Заинтересованите страни- Д. С. Б., Д. А. М.- Б. и С. Г. И.- Д. не взимат участие в процеса и не представят свои аргументи по законосъобразността на заповедта.

Заинтересованата страна- главен архитект на Столична община, район „С.“ е редовно уведомен, но не изпраща представител и не изразява становище по направеното оспорване на акта.

Заинтересованата страна- А. Г. М., чрез своя процесуален представител адв. Д. Р. е депозирал по делото писмено становище на 14.02.2022г. В него са развити доводи, че заповедта е издадена от компетентен орган, в установена форма и без да са били допуснати процесуални нарушения от органа. Производството по издаване на разрешение за строеж № 25/06.02.2003г. не е било инициатирано от него и от Й. М., в качеството им на собственици на магазин № 5, чието преустройство е било разрешено. Неприложима била хипотезата на чл.156, ал.8 ЗУТ, тъй като разрешението за строеж не е влязло в законна сила, а издаването на разрешение за ползване на строежа било неотнормимо към законосъобразността на акта. По тези съображения, моли да бъде отхвърлена жалбата, както и да се възстановят разноските, които са в размер на сумата от 1 000.00 лева и представляват заплатен хонорар за адвокатска защита.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство е започнало по молба № АГ-94-Й-1/08.01.2003 г., подадена от Й. Г. М. и А. Г. М., с която е поискано от главния архитект на Столична община, район „С.“ да бъде одобрен проект за възстановяване на съществуващо положение на магазин № 5, находящ се в [населено място], [улица].

Издадено е било разрешение за строеж № 25/06.02.2003г. от главен архитект на Столична община, район „С.“, с което на А. Г. М., Й. Г. М. и С. Г. И.- Д. е разрешено, съобразно одобрени проекти от 06.02.2003г. да извършат „преустройство на магазин и партерно помещение в магазин за детски дрехи“, находящ се в [населено място], [улица].

Последвало е издаването на удостоверение № 141/15.09.2003г. от кмета на Столична община, район „С.“, с което е разрешено ползването на строеж „преустройство на магазин и партерно помещение в магазин за детски дрехи“, находящ се в сградата на [улица], УПИ I-1, кв.390, местност „Центъра“. Този акт е обявен за нищожен с влязло в сила решение № 1885/21.03.2015г. по адм. дело № 3003/2012г. на АССГ, 24 състав.

Приложена е писмена декларация с нотариално удостоверяване на подписите рег. № 1395/04.04.2003г. на нотариус З. Т., от съдържанието на която се установява, че

А. Г. М., Й. Г. М. и С. Г. И.- Д. са обективирали съгласие за обединяването на магазин и помещение в един обект, който ще се ползва като магазин, находящ се в сградата в [населено място], [улица].

Видно от нотариален акт № 35, том 2, рег. № 6353, дело № 206/2002г. на нотариус З. Т., лицата А. Г. М. и Й. Г. М. са били признати за собственици на недвижим имот, както следва: магазин № 5, находящ се на приземен етаж на жилищната сграда в [населено място], [улица] със застроена площ от 20.94 кв.м., състоящ се от търговска част, антре, тоалетна и мивка, заедно със складово помещение с площ от 11.56 кв.м. и съответните идеални части от общите части на сградата и правото на строеж върху УПИ I-1, кв.390, местност „Центъра“.

На 19.02.2003г. е бил сключен договор за покупко-продажба във формата на нотариален акт № 25, том I, рег. № 719, дело № 23/2003г. на нотариус З. Т., по силата на който С. Г. И.- Д. е продала на Д. С. Б. следния недвижим имот: партерно помещение в сградата на [улица], състоящо се от две помещения, заедно с ниша-баня, клозет, входно антре и стълбище към двора с площ от 45.30 кв.м., заедно с прилежащото мазе и 8/100 идеални части от общите части на сградата и толкова от УПИ I-1, кв.390, местност „Центъра“.

Срещу издаденото разрешение за строеж № 25/06.02.2003г. на главен архитект на Столична община, район „С.“ е била депозирана пред началника на РДНСК- С. по административен ред жалба вх. № АБ-9400-654/09.11.2011г. / вх.№ ЮЗР-11-1772-05-311/09.11.2011г./ от Й. Г. М. и А. Г. М.. В обстоятелствената част на жалбата е изложено, че те никога не са искали одобряване на инвестиционен проект и издаване на разрешение за строеж; не са подписвали молби в тази връзка; не им е било съобщено по надлежния ред за издадено разрешение за строеж; същото е нищожен и незаконосъобразен акт, поради допуснати множество нарушения на материалния закон и процесуалните правила.

С писмо изх. № АГ-9400-569/6/24.10.2011г. на кмета на район ”С.” е бил уведомен ответника, че е била извършена проверка на място и по документи и е установено, че е изпълнен преграден зид в търговската зала, зазидан е отвор за прозорец в тоалетната, изпълнени са два прозореца на източната фасада към вътрешния двор.

Издадена е била заповед № ДК-02-ЮЗР-40/02.02.2012 г. за премахване на незаконен строеж „Преустройство на магазин № 5 и партерни помещения”, находящ се в УПИ I-1, кв. 390, м.„Центъра”, [улица], като същия се приведе в съответствие с одобрен на 06.02.2003г. инвестиционен проект и разрешение за строеж № 25/06.02.2003г. на главен архитект на Столична община, район „С.“. Този административен акт е бил отменен с решение № 5078/16.07.2015г. по дело № 4742/2012г. на АССГ, 25 състав, като преписката е била изпратена на директор на Дирекция „Общински строителен контрол“ за разглеждане и произнасяне.

С молба вх. № С11-2375-03-382/16.03.2012 г. Й. Г. М. и А. Г. М., са уточнили, че никога не са подписвали декларации за обединяване на собствения им магазин с други имоти или за преустройство на собствения им магазин; че никой от тях не е получавал и подписвал обратна разписка за получаване на обжалваното разрешение за строеж, като оспорват подписа положен на нея; че А. Г. М. никога не е бил председател на ЕС и към момента на издаването му той не е живеел на този адрес; че не са подписвали молба, която да инициира производство по издаване на разрешение за строеж. Повторно е поискано от началника на РДНСК- С., разрешението за строеж да се обяви за нищожно или да бъде отменено като незаконосъобразно.

С последваща молба вх. № С11-2375-05-775/09.05.2012 г. отново се обръща внимание, че А. Г. М. не е подписвал обратната разписка и същата представлява подправен документ с невярно съдържание; молба вх. № АГ-94-Й-1/08.01.2003г. е с един подпис вместо с два, че подписът не е на никой от лицата А. Г. М. и Й. Г. М., че същата е с неясно съдържание, не визира извършване на каквито и да е преустройства и представлява подправен документ с невярно съдържание; А. Г. М. никога не е имал постоянен адрес на [улица] не е бил домоуправител там; Й. Г. М. и А. Г. М. не са подписвали съвместната декларация със С. Г. И. -Д. с нотариална заверка на подписите с рег. № 1395/04.04.2003 г. на нотариус З. Т., и че същата носи дата два месеца след издаване на разрешението за строеж. Посочено е още, че към дата 04.04.2003г. С. Г. И.- Д. вече не е собственик, тъй като на 19.02.2003г. тя е прехвърлила имота на Д. С. Б.. Декларацията от Й. Г. М. и А. Г. М. с нотариална заверка на подписите с рег. № 1395/01.04.2003 г. на нотариус З. Т., също била фалшива. С декларацията на С. Г. И.- Д. се давало съгласие за извършване на укрепителни работи и преустройства „в наетитите помещения”, а „не за помещенията представляващи нейна собственост“.

По делото е приложено и постановление за отказ да се образува наказателно производство от 27.06.2012 г. по пр.пр. № 34/2012г. на Софийска районна прокуратура. Заключение на назначената от СРП експертна справка било следното: 1. подписът върху молба № АЕ-94-Й-1/08.01.2003 г. не е положен от Й. Г. М. и А. Г. М.. 2. молба № АГ-94-Й-1/08.01.2003г. е написана от Д. С. Б. и същата представлява неистински частен документ. 3. Подписът върху графа на получател от 20.02.2003г. в обратната разписка с получател А. Г. М. е положен от А. Г. М.. 4. Декларациите от 17.02.2003 г. и 01.04.2003 г. фигурират в общия регистър на нотариус З. Т., а декларацията от 04.04.2003г. на името на Й. Г. М., А. Г. М. и С. Г. И.-Д. не фигурира в общия му регистър и че същата представлява документ с подправено съдържание. С постановлението се отказва да се образува досъдебно производство поради изтичане на петгодишната давност за наказателно преследване, а преписката се прекратява.

Административното производство е приключило с издаването на заповед № ДК-10-ЮЗР-127 от 13.09.2012г. от началника на РДНСК- Югозападен район, с която е отменено разрешение за строеж № 25/06.02.2003г. на главен архитект на Столична община, район „С.“ за „Преустройство на магазин и партерно помещение в магазин за детски дрехи”, находящ се в съществуваща сграда в УПИ I-1, кв. 390, м."Центъра", по плана на [населено място], с административен адрес: [населено място], [улица], издадено на името на Й. Г. М., А. Г. М. и С. Г. И.- Д., заедно с одобрените инвестиционни проекти.

В мотивната част на акта е прието, че първо е следвало да се извърши процедура по реда на чл. 145, ал. 5 от ЗУТ за възстановяване на строителни книжа, а именно: одобряване на проект - заснемане на извършения строеж и след това да се одобри проект за преустройство на магазин и партерно помещение в магазин за детски дрехи. Молбата с вх. № АГ-94-Й-1/08.01.2003г. била написана от Д. С. Б. и същата представлявала неистински частен документ. Молбата не е подадена от всички засегнати собственици: Й. Г. М., А. Г. М. и С. Г. И.- Д., поради което инвестиционните проекти са били одобрени в нарушение на чл.

144, ал. 1 от ЗУТ. Проектът не е бил подписан от третия собственик на партерното помещение - С. Г. И.- Д., в нарушение на чл. 8 ал.2 от Наредба № 4/21.05.2001 г. Липсвало съгласуване от Н. в частта относно партерното помещение, което представлявало нарушение на чл. 84, ал.1 и 2 от ЗКН, във вр. с чл. 148, ал.4, изр. 4 от ЗУТ. Към датата на издаване на разрешение за строеж № 25/06.02.2003г. С. Г. И.-Д. не се е легитимираща като собственик на партерно помещение засегнато от преустройството и разрешението за строеж е издадено в нарушение на чл. 148, ал.4 от ЗУТ във вр. с чл. 161 от ЗУТ. Същото е издадено и в нарушение на чл. 38, ал. 4 от ЗУТ - в частта на партерно помещение, представляващо бивше портиерско жилище, тъй като е променена функцията му, за което се изисквало решение на общото събрание на собствениците и изрично писмено нотариално заверено съгласие на всички съседни. За преустройството на магазин № 5 не се изисквало съгласието на собствениците в етажната собственост. А. Г. М. и Й. Г. М. не са давали съгласие за обединяване на магазин № 5, тяхна собственост и партерното помещение. Представените декларации от останалите съсобственици в сградата /за преустройство и укрепителни работи/ е следвало да се представят преди издаване на разрешението за строеж, а не след това в нарушение на чл. 38, ал. 4 от ЗУТ и чл. 185, ал.1 и ал.2 от ЗУТ. Разрешение за строеж № 25/06.02.2003г. е издадено в нарушение на чл. 148, ал.4, изр. трето от ЗУТ, въпреки че това не е било поискано с молба вх. № АГ-94-Й-1/08.01.2003г.

В процеса е прието заключение на съдебно-почеркова експертиза, изготвена от В. Д. К., от което се установяват следните релевантни за предмета на делото факти:

1. Ръкописният текст в съдържанието на молба вх. № АГ-94-Й-1/08.01.2003г. не е изпълнен от А. Г. М. и Й. Г. М..
2. Подписът под думите „с уважение“ на молба вх. № АГ-94-Й-1/08.01.2003г. не е изпълнен от А. Г. М. и Й. Г. М..
3. Декларация рег. № 1395/04.04.2003г. на нотариус З. Т. е с монтиран трети подпис и допълнителен ръкописен текст с различен писмено-двигателен навик.

С влязло в сила Решение № 1172/04.03.2015г. по адм. дело № 10827/2012г. на АССГ, 34 състав е била отхвърлена жалбата на Д. С. Б. срещу заповед № ДК-10-ЮЗР-127/13.09.2012г. на началника на РДНСК-С..

С решение № 60169/05.04.2022г. по гр. дело № 438/2021г. на ВКС на РБ, I ГО е отменено решение № 2845 от 08.05.2020 г. по гр.д. № 858/2018 г. по описа на Софийски градски съд, в частта, с която е потвърдено решение

от 31.01.2017 г. по гр.д. № 44471/2012 г. на Софийски районен съд, в частта му, с която са отхвърлени насрещни искиове на Й. Г. М. и А. Г. М. срещу Д. С. Б. и Т. Г. Б. за признаване за установено, че ищците са собственици на магазин № 5, находящ се в [населено място], [улица], със светла площ 15.30 кв.м. и вместо него е постановено: ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Д. С. Б. и Т. Г. Б., че А. Г. М. и М. Й. М. /конституирана като правоприемник на починалия в хода на производството ищец Й. Г. М./ са собственици на магазин № 5, находящ се в [населено място], [улица], с вход откъм [улица], находящ се на приземния етаж на жилищната сграда, със застроена площ от 20.94 кв.м. и със светла площ 15.30 кв.м., при граници : магазин № 4, [улица], дворно място и складово помещение, като ОСЪЖДА Д. С. Б. и Т. Г. Б. да предадат на А. Г. М. и М. Й. М. владението върху имота.

Предвид установеното от фактическа страна, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град** обосновава следните правни изводи:

Оспорва се подлежащ на контрол индивидуален административен акт по чл.214, т.1 от ЗУТ, от надлежна страна, за която е налице и интерес от отмяната му /вж. определение № 8441/05.06.2019г. по адм. дело № 5793/2019г. на ВАС на РБ, II-ро отделение/. Жалбата е подадена в преклузивния 14 дневен срок, съгласно определение № 4358/09.05.2022г. по адм. дело № 2958/2022г. на ВАС на РБ, II-ро отделение и липсата на писмени доказателства за датата на съобщаване на акта на Т. Г. Б..

Разгледана по същество, жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Атакуваната **заповед № ДК-10-ЮЗР-127 от 13.09.2012г.** е издадена от компетентен административен орган – началника на РДНСК- С. и в пределите на неговата власт. Не се констатира порок по см. на чл.146, т.1 от АПК, който да обуслови недействителност на акта.

На второ място, съдът намира, че е спазена установената в чл. 59, ал.2 АПК писмена форма, като в заповедта изрично е посочено правното основание и фактическите причини обусловили нейното издаване. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновано е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес.

На трето място, при постановяването на оспорения акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да налагат неговата отмяна.

Административният орган е изяснил релевантните за случая факти и обстоятелства и е извършил проверка на приетите доказателства. Не се констатира нарушение по см. на чл. 34, чл.35 и чл.36 от АПК. Извършена е цялостна валидна правна преценка на фактическите основания, послужили като предпоставка за издаването на заповедта. След като на страната е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси.

На четвърто място, спорен между страните по делото е въпросът относно правилното приложение на материалния закон, при изследването на който, съдът обосновава следните правни съждения:

Съгласно правилото на чл.216 ЗУТ /в ред. към ДВ. бр.65/22.03.2003г., отм. ДВ. бр.25/2019г./ разрешенията за строеж, заедно с одобрените инвестиционни проекти са подлежали на обжалване по законосъобразност пред началниците на регионалните дирекции за национален строителен контрол. Органът се е произнасял с мотивирана заповед по основателността на подадената жалба, след преценка на нейната допустимост, в 15-дневен срок от постъпването ѝ. Със заповедта, началникът на регионалната дирекция за национален строителен контрол е можел да отмени изцяло или отчасти обжалвания акт или да отхвърли жалбата, като остави в сила обжалвания акт. По силата на чл.216, ал.6 ЗУТ / в редакцията, преди отм. ДВ.бр.25/2019г./ тази категория административни актове са подлежали на съдебен контрол по реда на чл.215 ЗУТ.

Жалбата с вх. № АБ-9400-654/09.11.2011г. / вх. № ЮЗР-11-1772-05-311/09.11.2011г./ на Й. Г. М. и А. Г. М. срещу разрешение за строеж № 25/06.02.2003г. на главен архитект на Столична община, район „С.“ е изхождала от заинтересовани лица по см. на чл.149, ал.2 ЗУТ, които са собственици на имот с идентификатор № 68134.102.133.1.5. с площ от 20.94 кв.м. За издадения акт не е приложено уведомление за неговото съобщаване на Й. Г. М., а и доколкото в жалбата са се съдържали изрични твърдения за неговата нищожност, то депозирането ѝ на 09.11.2011г. пред началника на РДНСК- С., правилно е прието, че оспорването е упражнено в срок.

Категорично се установи от събраните в процеса доказателства, че инициращата издаването на процесното разрешение за строеж молба вх.

№ АГ-94-Й-1/08.01.2003г. не изхожда от А. Г. М. и Й. Г. М. в качеството им на възложители на строежа. Видно от заключението на вещото лице ръкописните текстове в молба вх. № АГ-94-Й-1/08.01.2003 г. не са написани от Й. Г. М. и от А. Г. М., както и подписът под графа “с уважение” на същата молба не е положен от нито едно от тези две лица. От праводателката на жалбоподателката С. Г. И.- Д. /като собственик на партерно помещение, имот с идентификатор № 68134.102.133.1.6/ и която също е титуляр на разрешението за строеж, въобще не е било направено искане за издаване на административен акт от главен архитект на Столична община, район „С.“.

Производството по издаване на индивидуален административен акт започва по инициатива на административен орган, по предложение на прокурора или по молба на гражданин или организация - чл. 7, ал. 1 от З. /отм./, респ. чл. 24, ал. 1 от АПК. В съответствие с чл.148, ал.4 ЗУТ /в относимата редакция към 06.02.2003г./ „разрешението за строеж се издава на възложителя въз основа на одобрен технически или работен инвестиционен проект, когато такъв се изисква. Разрешението за строеж се издава едновременно с одобряването на инвестиционния проект, когато това е поискано в заявлението“. Аналогична е и разпоредбата на чл. 144, ал.1 ЗУТ (изм. ДВ. бр. 65 от 2003 г.), че „инвестиционните проекти, по които се издава разрешение за строеж, се съгласуват и одобряват след писмено заявление на възложителя“. Съгласно чл.161, ал.1 от ЗУТ „възложител е собственикът на имота, лицето, на което е учредено право на строеж в чужд имот, и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на закон“. Към момента на издаване на разрешение за строеж № 25/06.02.2003г., собственици на преустроените и обединени в „магазин за детски дрехи“ – магазин № 5 и партерно помещение /обекти № 68134.102.133.1.5 и № 68134.102.133.1.6/ са били А. Г. М., Й. Г. М. и С. Г. И.- Д..

Сезирането на главния архитект на общината от възложителя на строежа е абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на административното производство. Както вече се посочи, молбата с вх. № АГ-94-Й-1/08.01.2003г. за „одобряване на проект- възстановяване на съществуващо помещение на магазин № 5“ не изхожда възложителите по смисъла на чл. 161, ал. 1 от ЗУТ. Волята на лицата, легитимирани да заявят искане за одобряване на инвестиционен проект трябва да бъде несъмнено обективирана в писмен акт и недвусмислено да може да се изведе действителното й съдържание. Обстоятелството, че молбата от 08.01.2003г. не е подадена от лицата, сочени, като нейни автори, опорочава изцяло административното производство и заключителния акт

/разрешение за строеж № 25/06.02.2003г./, тъй като не съществува надлежно сезиране на органа от правоимащи лица. Изначално е липсвала воля за издаването на административен акт по чл.148, ал.1 ЗУТ с предмет „преустройство на магазин и партерно помещение в магазин за детски дрехи“. Само на това основание – противоречие с чл. 148, ал.4 и чл.144, ал.1 ЗУТ, не е следвало да се постановява конститутивния административен акт. Накърнени са били правата на собствениците на ПИ № 68134.102.133.1.5, защото е бил издаден административен акт, без да е било целяно настъпването на правния резултат, който е разпореден с него.

На следващо място, производството пред главен архитект на Столична община, район „С.“ е било образувано по искане „да бъде одобрен проект за възстановяване на съществуващо положение на магазин № 5“, находящ се в [населено място], [улица]“, а не за одобряване на проект за „преустройство на магазин и партерно помещение в магазин за детски дрехи“. При това фактическо положение процесуално е било допустимо да стартира процедура по реда на чл. 145, ал. 5 от ЗУТ за възстановяване на строителни книжа, а именно: одобряване на проект - заснемане на извършения строеж. Главен архитект на Столична община, район „С.“ е издал разрешение за строеж, без да е бил сезиран с такова искане / вж. чл.148, ал.4, изр. трето от ЗУТ/, а още по малко с искане да се одобри инвестиционен проект за „преустройство на магазин и партерно помещение в магазин за детски дрехи“.

Предвид гореизложеното съдът заключава, че кумулативно са били налице юридическите факти - елементи от правопораждащия фактически състав по чл. 216, ал.5 от ЗУТ / в приложимата редакция към 13.09.2012г./, с които правната норма свързва издаването на заповед за отмяна на разрешение за строеж. Съжденията на административния орган в тази насока са подкрепени с достатъчно относими доказателства за осъществени факти и обстоятелства, които да изпълнят съдържателно посочените в акта разпоредби на закона.

Жалбата е неоснователна и подлежи на отхвърляне, тъй като издаденият акт е законосъобразен на всички разгледани и обсъдени основания по чл.146 АПК.

При този изход на спора искането на представителя на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като се дължи юрисконсултско възнаграждение, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.3 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и с оглед фактическата и правна

сложност на делото, размерът на възнаграждението следва да се определи на 100.00 /сто/ лева.

Основателна е и претенцията на заинтересованите страни за възстановяване на извършените от тях разходи, представляващи заплатени адвокатски хонорари за осъществено процесуално представителство от адв. Д. С. и адв. Д. Р.. В полза на М. Й. М. следва да се присъди сумата от 1 200.00 лева, на Г. Н. К. сумата от 900.00 лева, а на А. Г. М. сумата от 1 000.00 лева. Неоснователно е възражението на адв. Р. Н. за прекомерност на адвокатските възнаграждения, доколкото съгласно чл.8, ал.2, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет, минималният размер по дела с предмет- ЗУТ е 1 250.00 лева. Искането на заинтересованата страна АСЕН Г. М. е своевременно заявено, още с писмената му молба от 14.02.2022г., към която е приложен списък по чл.80 ГПК /л.222/ и договор за правна помощ и съдействие от 03.02.2022г. /л.223/.

Така мотивиран, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град**, II-ро отделение, 22 състав на основание чл.172, ал.2 АПК

Р Е Ш И

:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Г. Б. срещу *заповед № ДК-10-ЮЗР-127 от 13.09.2012г.* на началника на РДНСК – Югозападен район.

ОСЪЖДА Т. Г. Б. ЕГН [ЕГН] да заплати на РДНСК- С., с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.3 АПК.

ОСЪЖДА Т. Г. Б. ЕГН [ЕГН] да заплати на М. Й. М. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.6, ап.6 сумата от 1 200.00 /хиляда и двеста/ лева на основание чл.143, ал.4 АПК.

ОСЪЖДА Т. Г. Б. ЕГН [ЕГН] да заплати на А. Г. М. ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], ет.5, ап.13 сумата от 1 000.00 /хиляда/ лева на основание чл.143, ал.4 АПК.

ОСЪЖДА Т. Г. Б. ЕГН [ЕГН] да заплати на Г. Н. К. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] сумата от 900.00 /деветстотин/ лева на

основание чл.143, ал.4 АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от получаване на съобщенията до страните за неговото постановяване.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните на основание чл.138, ал.3 от АПК.

Съдия: